

**C
A
M
Í**

**N
O
U**

- Camí a la vida, camí a la llibertat
- La necessitat d'instal·lacions esportives
- Qui ajuda els joves?
- POLIZIA LOKA-"L"
- Amb l'endoll a la mà

SEGONA ÈPOCA Número 1 Abril-Maig 2001

Portada: ELS ESCACS DE LA INTEGRACIÓ... ara et toca moure a tu!

Editorial

Ja està ací, ja arriba Camí Nou... I la proposta decidida de ser la veu del jovent de Benicàssim i el marc democràtic on ens sentim còmodes per a expressar-nos torna a ser la mateixa. La continuïtat d'aquest projecte demostra que no tenen raó els que creuen que els joves només pensem en eixir de festa i que no ens preocupa la realitat que ens envolta. Ens preocupa, i molt. Per exemple el comprovar de nou que a l'hora de repartir el botí municipal som els últims de la cua. La cuina està tancada...un altre cop a sopar a casa. Si bé és cert que la realització dels projectes d'urbanisme i d'obres públiques és totalment ambiciosa i necessària per a un poble que esdevé cada vegada més una ciutat, també ho és que el consistori deixa de banda tota una sèrie de polítiques necessàries per al desenvolupament social.

S'ha fet un pabelló i s'ha projectat una piscina però el Patronat Municipal d'Esports està exiliat qui sap on. El Desert de les Palmes pateix un greu càncer amb noms i cognoms. La Regidora de Joventut haurà de fer màgia per tirar endavant algun projecte amb un pressupost de 120.000 pessetes. I el transatlàntic municipal esdevé una patera a punt d'afonar-se per l'excés d'equipatge.

Amb la mateixa il·lusió, esforç i infraestructura tornem a plantejar-vos opinions compromeses i informació interessant que accentuen un cop més el posicionament de la QUELCOM: les i els joves no passem!!

Consell de redacció:

Associació Juvenil "Casa de Joventut QUELCOM"

Col·laboracions:

Els i les joves de Benicàssim

Agraïments:

L'Associació Juvenil "Casa de Joventut QUELCOM" de Benicàssim mostra el seu agraïment per llurs col·laboracions a:

L'AJUNTAMENT DE BENICÀSSIM, LA REGIDORIA DE JOVENTUT, EL CASAL JOVE DE BENICÀSSIM, Panaderia Paquita, Perfumeria Rimar, Peluqueria Merche, Peluqueria Marzá, Sport Salud, Centro Óptico Benicàssim, Dulcemelo i Modas Yola, així com a Benigraphic pel seu recolçament tècnic.

Aquesta publicació és plural. Cadascú/na es fa responsable de les seues opinions quan escriu en ella.

quelcom@independiente.net

ELS JOVES
NO
PASSEM.
CASES DE JOVENTUT

LA NECESSITAT D'INSTAL·LACIONS ESPORTIVES MUNICIPALS

La recent inauguració del nou pavelló d'esports ha cobert una de les majors reivindicacions de tots els veïns durant molt anys, però alhora destapa la necessitat de disposar d'altres instal·lacions municipals per practicar esports. L'anunciada piscina coberta és una d'elles, però també cal cuidar les ja existents així com tindre visió de futur per a crear-ne de noves o realitzar les projectades. Així, es podrien haver fet moltes matisacions sobre la construcció del pavelló, com la més clara, haver d'acabar amb una instal·lació ja existent per fer-ne una altra, com si no s'haguera pogut fer a un altre lloc, però aquest no és el cas. Esperem que el nou complex d'aigua que s'ha projectat realitzar al poliesportiu municipal estiga previst per a les necessitats de la població futura i no sols per a eixir del pas com s'ha fet en moltes altres construccions, siga el cas del Teatre Municipal – en aquest cas no és una instal·lació esportiva però és un exemple clar – que abans d'inaugurar-se ja s'havia quedat menut, o els camps de futbol. En aquest exemple hi ha que fer un parèntesi ample i explicar diverses coses. Al moment d'enderocar el camp de Fartja, l'Ajuntament va haver de buscar una solució per tal de disposar d'uns altres camps per a l'entrenament dels diferents equips base de futbol local i per a dur a terme la lliga local de penyes. La solució com moltes de les que se prenen al consistori va ser per a eixir del pas. Llogar el terreny que

hi havia a una instal·lació esportiva com és la del poliesportiu de la Carrerasa dels Frares, i fer allí camps de futbol provisionals. Provisionals perquè d'aquí uns anys s'acabarà el contracte d'arrendament i estarem igual que abans, sense lloc on tindre aquestos camps de futbol, tant necessaris per la gran demanda de la població. La solució quan arribe eixe moment, quina serà? Buscar alguna altra solució provisional per eixir del pas? Crec que l'Ajuntament hauria de buscar no una solució provisional quan arribe eixe moment, sinó avançar-se als esdeveniments. L'experiència de tantes solucions provisionals ens demostra que no és el millor, per tant hi ha que buscar ja una zona on col·locar aquestos camps. Però no de manera provisional, sinó definitiva, amb projecció de futur i de domini públic. Aquesta necessitat creix, així com el municipi, i a la mateixa velocitat que els possibles terrenys on instal·lar-se van disminuint per l'enorme volum de construcció de la població.

D'altra banda, hem de cuidar les instal·lacions ja existents. És vergonyós l'estat del velòdrom, o les pistes de tenis. Cal cuidar-ho i millorar-ho, recordem que l'esport és un dels eixos vertebrals per a que els nostres joves gaudeixin oferint-los diferents possibilitats sense haver de recórrer a d'altres solucions no gens recomanables per a aprofitar el temps d'oci.

CARLES LLIBERÓS

QUI AJUDA ELS JOVES, EH?

Sempre s'ha dit per aquestos voltants que els joves no tenen iniciativa, que no són capaços de fer alguna cosa pel poble. Tal volta això tinga alguna part de veritat, però si això ho té, també és veritat que quan algun jove, il·luminat per alguna idea divina, té una iniciativa, hi ha poca gent que l'ajude. I si t'atreveixes a negar aquesta evidència, benvolgut lector, és que no coneixes gens ni mica a la gent d'aquest poblet. En efecte, és molt senzill dir que no es tenen propostes, però també és molt fàcil dir-ho i no fer res per evitar-ho... Algú sap, per exemple, que hi ha un parell de grups de benicassuts que fan música de joves per a joves i que no poden donar-se a conèixer per què no tenen, entre altres possibles ajudes, ni local d'assaig? Eh?

És molt trist que qualsevol jove d'ací tinga tan poques opcions d'escollir on anar qualsevol vesprada de la setmana. Què fas si no vols estar al carrer? si no vols anar a qualsevol de les tres cafeteries que hi ha? si no vols tancar-te en aquell petit "zulo" al que anomenem carinyosament Casal Jove de Benicàssim?. No cal que ningú anomene més idees d'aquesta índole perquè crec que tot el món està assabentat d'aquest assumpte...tat que sí?. Una mostra molt clara d'aquest "antijovinisme" són les festes del poble...què es fa pels joves? Concerts, sopars amb ambient? No no, ni molt menys: bous!!! Fan

bous i dinars per a la tercera edat (amb tots els respectes) però... i a la resta què... Eh?

Des d'èpoques immemorials els joves han estat relacionats amb la bona vida, o amb la radicalitat, però no se'ls sol donar una mica d'afavoriment. Sempre són el futur, el futur, però mai el present...han de ser altres el present? Per què? Uns dirà: "Perquè els joves no tenen experiència"...experiència!!? En realitat l'experiència no és més que l'aprenentatge d'una errada darrere d'una altra i per això quan més tard se'ls llance una maneta, menys experiències tindran; això supose que tampoc ho discutirà ningú, no?. I com diu eixa cançó d'Estopa... "y atrapado en mi mundo mágico, trágico, que siempre confundo y que hay mucho tráfico...", és una bona forma d'expressar com es pot sentir la gent jove d'aquest poble (si existeix). I ens quedem així, sense que se'ns ajude en la mesura del necessari, possiblement no tinguem cotxe oficial reconegut però també som del poble, per si algú no s'enrecordava. Sols cal recordar ja, què aquest medi on ens expresem és una revista de joves on tot el món pot expressar les seves experiències i les seves idees, que el Casal està obert a tot el món (no sé si cabrem, però almenys ho intentarem), i recordar també què, al cap i a la fi (com es sol dir) jove sols s'és una volta a la vida, i que Hisenda, senyores i senyors, som tots.

R. BERNAL

Sport Salud

C/ Santo Tomás 114 - Edif. Bernal - Benicàssim - Tel: 617 80 26 18

Por una vida en movimiento

POLIZIA LOKA-"L"

Vertaderament el poble de Benicàssim necessita una organització que s'encarregue de mantenir l'ordre i la seguretat ciutadana, però sempre sota les ordres de les autoritats polítiques, que

prèviament els ciutadans hem elegit

mitjançant

unes eleccions.

I tot açò és una

reflexió que

faig després de

la publicació

d'un fullet

informatiu, que

aquesta entitat

s'ha encarregat d'elaborar,

amb el principal objectiu de

previndre als "no

delinqüents" dels

"delinqüents", però aquesta

dicotomia no l'han tinguda en

compte els qui molt bonament

han construït les solucions

abans que les preguntes. Sí,

sí, sí, he dit "no delinqüent":

és a dir persona de peu pla

que no ha comés un o més

delictes que es porten a terme en un temps i espai determinats. Més ajustada és, malgrat això aquesta altra: ciutadà de Benicàssim que per mala fortuna es creua amb l'autoritat local.

La construcció de les solucions

abans de

l'aparició dels

problemes és un

art amb el qual

cultures

mil·lenàries han

experimentat,

però sempre

amb la mateixa

solució final i hi

ha vegades que

la pròpia

solució és un problema. Més que

solucions el que açò pareix són

incitacions a qui sap què...

Per a mi açò és com ficar

l'ovella dins la boca del llop o

simplement fer un fora de joc en

un futbolí, és a dir, allò que no és

possible ni lícit fer. El sol ha eixit

per als "delinqüents". S'han

aclarit molts dels dubtes que ells

tenien; per exemple si hom disposa

d'un element de seguretat és

perquè se l'ha comprat i per tant no cal que li aconsellen que l'ha d'utilitzar; també una altra peripècia és la d'extraure el ràdio-cassette abans de parar el cotxe, una acció que podria costar-nos molt cara, tal i com ensenyen les autoescoles.

Però també hem de

reconèixer la seva funció en

l'aspecte vial, ressaltant la

seva cortesia i educació amb

la que ens tracten (tots ho

hem comprovat alguna

vegada) aqueix aire d'igualtat

en la que es sumergeixen des

que es col·loquen les botes

fins la gorra, és com si

entraren en un estat de fingida

amabilitat.

Tot açò no és sinó una

crítica, espere constructiva,

per tal que no ens fiem ni del

qui ens renta les espadenyes,

i com diria aquest cos:

!! SI ENS NECESSITA

CRIDE'NS!! (però fes-ho per

telèfon).

TONI ESCOÍN

PAQUITA

PANADERÍA CASAÑ, C.B.

C/. Bayer, 59

Tel. 964 30 05 48

12560 BENICASIM (Castellón)

C/. Secretario Chomet, 3

Tel. 964 30 13 35

12560 BENICASIM (Castellón)

GESTIÓ DESERTA

El 1989, el Desert de les Palmes va ser declarat Paratge Natural. Pocs anys abans, el 1985, un gran incendi havia deforestat la major part del seu territori. Posteriorment, l'any 1992 un altre incendi tornava a afectar greument el paratge.

L'administració i gestió del Desert, correspon a la Conselleria de Medi Ambient, la qual des de la declaració oficial del paratge ha continuat amb la mateixa línia d'actuació, marcada per la manca de recursos destinats a la gestió, per la inoperància, i per l'evident falta de voluntat política.

Tothom que ha seguit l'evolució del paratge, ha pogut comprovar, que per sort aquest sembla tenir una gran capacitat de regeneració i la ràpida aparició després dels incendis del sotabosc arbustiu característic d'aquesta zona: argelaga, botja blanca, margallons...etc, a més del pinastre, ha evitat que l'erosió tinguera conseqüències catastròfiques.

El 1995 es va aprovar definitivament el Pla Rector d'Ús i Gestió, en el qual entre altres coses es va contemplar la constitució de la Junta Rectora. Aquesta té la funció de col·laboradora i assessora en la gestió i havia de ser constituïda per un representant de:

- Conselleria d'Agricultura, Pesca i Alimentació.
 - Conselleria de Cultura.
 - Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme.
 - Conselleria de Medi Ambient.
 - Diputació Provincial de Castelló.
 - Ajuntament de Benicàssim.
 - Ajuntament de Borriol.
 - Ajuntament de Cabanes.
 - Ajuntament de Castelló de la Plana.
 - Ajuntament de la Pobla Tornesa.
 - Universitats valencianes.
 - Comunitat de Carmelites.
 - Propietaris de terrenys de la zona.
 - Interessos agrícoles i ganaders.
 - Associacions de defensa de la natura.
- A més del/de la director/a del paratge.

La importància del correcte funcionament d'aquesta institució és evident, si a més tenim en compte que es requerix la seua opinió, a l'hora

d'aprovar el pressupost de gestió, aprovar el programa de gestió, emetre els informes preceptius quan es demana la seua participació expressament, emetre aquells informes que li siguen sol·licitats. També entra dins de la seua activitat, fer propostes d'actuació i iniciatives tendents a la consecució de les finalitats del paratge natural, incluint-hi, els de difusió i informació dels seus valors, així com programes de formació i educació ambiental, i l'aprovació d'una memòria anual d'activitats i resultats, proposant les mesures que calguen per a millorar la gestió.

Doncs bé, la realitat és que l'existència d'aquesta junta és, podríem dir, **virtual**. Es va constituir com a tal el 1999. Des d'aleshores s'ha

reunit un parell de vegades, l'última el febrer passat, 15 mesos després de la segona.

Després d'aquesta reunió va dimitir el representant dels veïns de Miravet a causa dels atacs rebuts, perquè quan anava a plantejar els greus problemes que podria ocasionar al paratge el traçat del vial Cabanes-Orpesa, li va ser retirada la paraula. El motiu va ser que aquell no era el lloc on havien de plantejar-se aquelles qüestions. Aleshores, si la Junta Rectora no és la institució on hi ha que plantejar una qüestió com aquesta, fonamental pel futur del paratge, ¿quin sentit té la seua existència?. Bé, és cert que té moltes altres funcions, però resulta que no en compleix cap d'elles. També en aquesta mateixa reunió el representant de la colla ecologista de Castelló-Ecologiste en Acció va efectuar les següents propostes per a la seua aprovació, que tot seguit s'esmenten de manera resumida:

- 1.-Establir un calendari de reunions periòdiques per a la Junta. Una vegada per trimestre com a mínim.
- 2.-L'aprovació d'un Pla de Prevenció d'Incendis específic per al paratge.
- 3.-L'aprovació d'un Pla d'Ús Públic del paratge.
- 4.-Concreció de les accions a realitzar durant l'any 2001 i següents dirigides a la repoblació i la regeneració de la coberta vegetal.
- 5.-Remodelació, restauració, millora i ampliació del Centre de Recepció i Informació de la Bartola.
- 6.-Editar i/o reeditar fullets informatius i publicacions sobre el paratge natural així com programes de formació i educació ambiental.

¿Com és possible que en aquest moment aquests sis punts siguin propostes i no una realitat?

Uns comentaris al respecte. El Pla d'Ús Públic del Paratge segons el Pla Rector de 1995 en el seu article 47 hauria d'haver-se aprovat l'any 1997, encara l'esperem.

Des que es va inaugurar el Centre de Recepció i Informació de la Bartola fa sis anys estan els mateixos panells informatius, la mateixa maqueta i la mateixa exposició que a banda de no d'haver-se actualitzat i ampliat no s'ha conseqvat, precisament, en òptimes condicions.

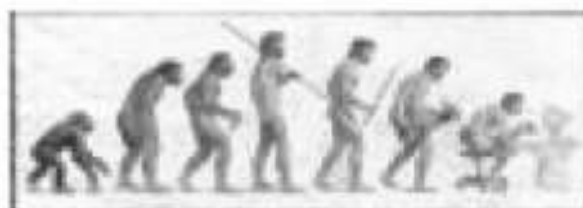
Tot açò posa de manifest la gran mentida que suposa dir que hi ha una preocupació pel medi ambient pel fet que es declaren paratges naturals ací i allà. Si no es creen les institucions de gestió que calen, i no se'ls dota ni d'una autonomia efectiva, ni sobretot d'un pressupost suficient, tota la resta és paper

mullat.

Les bones intencions no són prou. La prova és l'estat actual del Desert. Després de més de deu anys de la declaració oficial del paratge natural, els tímids intents de repoblació han sigut un fracàs. Són característics en alguns indrets, el tubet de plàstic clavat a terra que alguna vegada va contindre una carrasqueta.

Per finalitzar cal destacar que el Desert de les Palmes no només té valors ecològics, també artístics, històrics i paisagístics. **Per açò no es comprén com l'ajuntament de Benicàssim no pren una postura més compromesa, exigint a la Conselleria de Medi Ambient que acompleixca amb les seues responsabilitats.**

DAMI ROVIRA

BENICÀSSIM, BINICASSI, BENICASSI o BENICASSÍN??

Heu ací una relació dels noms dels municipis de la zona escrits correctament, amb la representació de la pronúncia popular i amb l'expressió de les grafies emprades per l'Administració pública en els casos de discriminació:

(Els accents de la segona columna no són accents gràfics).

Almassora.....	almassóra.....	Almazora
Bell-lloc del Plà.....	benllòc.....	Benlloch
Benicàssim.....	benicàssi, binicàssi ¹	Benicassim
Borriol.....	borriòl, buriòl.....	
Cabanes de l'Arc.....	cabànes.....	Cabanes
Castelló de la Plana.....	castelló [de la plana].....	Castellón de la Plana
Orpesa.....	orpésa.....	Oropesa
la Pobla Tormesa.....	la pòbla.....	Puebla Tormesa
Torreblanca.....	tórreblànca.....	
la Vall d'Alba.....	la vallàlba, la vellàlba.....	
Vilafamés.....	villafamés.....	Villafamés

¹ "A Peníscola i el Baix Maestrat; ara a Castelló alguns pronuncien *benicassín*, creguent que així castellanitzen el topònim." (Extracte de la publicació de Manuel Sanchis Guarnier *Els pobles valencians parlen els uns dels altres*, any 1992).

Actualment, a jutjar per l'últim pregó de Magdalena, la cosa no ha canviat molt (sinó mireu la foto); açò sí que és donar un pas endavant per la normalització d'una llengua, de la toponímia i per la cultura en general, que nassos. I per si fora poc des de la capital.

VÍCTOR ESCOIN

Peluqueria unisex

OSE MARZÁ

Pide tu turno:

Telf: 964 302 358

12560 BENICASIM C/ Bodolz nº 6

Diari: viatjar i sentir

Cada viatger una història diferent du al darrere, una història pròpia que a tota pressa es dirigeix cap a un destí, cap a un port, desconegut en alguns casos, però molt proper en realitat.

Sembla que el temps s'atura amb el moviment, que la imatge en moviment et manté en un espai intemporal on consideres que res se t'escapa i tot ho controles. Sembla que el viatge et fa poderós, perquè et fa protagonista.

Estàs allà quiet, assegut, relaxat, gaudint de melodies o versos o d'un bon llibre amb el qual increments aquesta sensació ja assolida del virtual poder. Domines el temps, les imatges, els llocs i fins i tot una història de la qual participes pel sol fet d'agafar-ne l'essència.

Escapes de la realitat fent una fugida irreal, perquè et desfàs en elogis cap a alguna cosa de la qual ets depenent per assolir el nou estat. Realment màgic? El contacte amb la resta d'éssers humans que t'envolten et torna al món real. Les seves mirades i crits et tornen a encadenar a un món del qual et pensaves o et creies alliberat, fins i tot, dominador.

Trist és descobrir-ho, pitjor no voler assumir-ho, però ningú em convencerà de que les sensacions viscudes s'acaben. Per desgràcia pels pragmàtics, això no em canviarà.

Es decebedora i angoixant d'haver de dependre d'alguna cosa (o d'alguna persona) de la qual no en tens el control i no saps mai com resultarà ni la seva aportació al teu desig o ànsia d'obtenir-ne qualsevol resultat positiu. I ocorreix tantíssimes vegades (he perdut ja el compte) que acabes embogint o malalt de tota l'espiral d'actuacions i resolucions resultants d'això.

Recentment o darrerament, m'ocorren coses imprevisibles però evitables que em fan vore les meues misèries, reals limitacions i capacitat vital present al meu voltant i al meu interior. I no hi puc posar remei, perquè, de forma i manera natural, el meu coneixement i manera de ser m'obliguen, en certa manera, a escriure, compulsivament per poder realitzar-me o per, senzillament, demostrar que sóc algú que pot estar present a un determinat nivell.

Es desagradable però, el trist moment que de tant en tant experimente, de degradació extrema, de considerar-me poc (exercici d'autocrítica necessari) o res, segons convinga, i de seguida passar (en poques hores, vull dir) a ésser diferent, envejable, admirable i meravellós.

A la fi, un cregut sense remei...

Què hi faré? Seguiré el mateix camí però sense dissimular-hi tant i tenint més present la humilitat necessària per accedir al triomf.

Què trist és sentir-me observat!! De vegades m'afalaga, d'altres em molesta i m'arriba a obsessionar.

La paraula tristor forma part del meu vocabulari en una posició avantatjada. En realitat el meu món color de rosa sempre li fa ombra i en poques ocasions es produeix un eclipsi que deixa de projectar aquesta ombra rosa per dissimular aquesta tristor.

Xavi Tàrrega

MISCEL·LÀNIA

Els "moros", els "sudaques" i els "negres" ens estan llevant el pa als espanyols.

1.748.248 espanyols viuen i treballen a l'estranger. El total d'estrangers a Espanya és de 800.000, i en concret ací a Benicàssim hi ha gent de 53 nacionalitats diferents. La meitat provenen de països desenvolupats d'Amèrica i d'Europa.

El que ens demostra la història i diferents estudis sociològics, és que els emigrants fan més ric un país i generen més llocs de treball (com va ocórrer als EEUU, a Alemanya, etc.) tot i que lamentablement siga a costa de ser la mà d'obra més barata en treballs precaris, durs i penosos.

Els gitanos són uns lladres i uns ANALFABETS. SÓN INCAPAÇOS D'INTEGRAR-SE EN LA Societat, són bruts i delinqüents

És difícil mantindre la neteja quan la vivienda no és més que una barraca de llanda i cartó, assegut allí on acaba la ciutat; entre runes i fang. Els marginats no poden fer sols l'esforç necessari per a eixir del pou sense fons en què es troben ficats. Fins al 78 foren perseguits per multitud de normes i ara mateix se'ls prohibeix la venda ambulants. A més a més, quasi tots els seus oficis tradicionals són cada vegada més inviables en aquesta societat. En canvi, no se'ls dona treball i se'ls diu ganduls o no se'ls admet a l'escola i se'ls acusa d'analfabets.

Refugiats? Covards. ¿Per què no es queden al seu país i hi lluiten en compte de vindre ací perquè els mantinguem la resta?

Realment, ¿penses que algú deixaria sa casa, la seua família, els seus amics, tot el que té, tot allò amb que va somniat, si realment tinguera alguna possibilitat d'evitar-ho?

La història ha demostrat que els refugiats han dut als països d'acollida riquesa material i cultural: EINSTEIN, PICASSO, ALBERTI, PAU CASALS, RIGOVERTA MENCHÚ i ¿per què no?, tal volta algú de la teua família...

En qualsevol cas, a Europa es troba sols el 5% del total dels refugiats del món. La imatge que tenim de la gent que ve de fora és molt més correcta. Aquesta imatge els la donem moltes imatges negatives, i fins i tot les que denominem "teletip", o pensant que donen la resta, que tant voluntàriament com involuntàriament ens fan veure o creure coses que no són. Al cap i a la fi tot això no són més que estereotips, al final som tots iguals.

DISTRIBUÏT PER L'HOSPITAL DE MAJADAHONDA

Dra. Isabel Fortz Vidal

Col·legiada nº22.975-5

Tots aquests aditius són utilitzats a França i Espanya actualment.

Tantmateix és el nostre deure donar constància d'allò que són.

E-102 Cancerigen	E-222 Perturbacions intestinals	E-330 El més perillós-cancerigen
E-110 Cancerigen	E-223 Perturbacions intestinals	(perturbacions de la digestió. Es troba entre
E-120 Cancerigen	E-225 Cancerigen	altres: COCA-COLA
E-123 Cancerigen	E-228 Perturbacions intestinals	light, llet RAM,
E-124 Cancerigen	E-230 Cancerigen-accidents	SCHWEPES de llima,
E-125 Sospitós	vasculars (productes	formatges "la Vaca que
E-127 Cancerigen	xarcuteria)	rie", aperitius, SPRITTE,
E-131 Cancerigen	E-231 Sospitós-cancerigen	FANTA)
E-141 Sospitós	E-232 Trastorns de la pell	E-338 Sospitós cancerigen
E-142 Cancerigen	E-233 Trastorns de la pell	E-339 Trastorns digestius
E-150 Sospitós	E-241 Sospitós-cancerigen	E-340 Trastorns digestius
E-171 Sospitós	E-250 Cancerigen	E-407 Cancerigen
E-210 Cancerigen	E-251 Cancerigen-accidents	E-447 Càlculs renals
E-211 Cancerigen	vasculars (embotits i	E-450 Cancerigen
E-212 Cancerigen	xarcuteria)	E-460 Sospitós cancerigen
E-213 Cancerigen	E-252 Cancerigen-accidents	E-461 Trastorns digestius-
E-214 Cancerigen	vasculars (embotits i	sospitós cancerigen
E-215 Sospitós	xarcuteria)	E-462 Cancerigen
E-216 Sospitós	E-311 Cancerigen-sensibilitat	E-463 Cancerigen
E-217 Sospitós	cutània i perturbacions	E-466 Cancerigen
E-220 Cancerigen-destruïx la	de la digestió	E-467 Cancerigen
vitamina B-12. Trastorns	E-312 Sensibilitat cutània	E-477 Sospitós cancerigen
de la pell	E-320 Colesterol	
E-221 Perturbacions intestinals	E-327 Colesterol	

RIMAR
PERFUMERÍA - BOUTIQUE

Santo Tomás. 68 - Teléf 964 300 194 - 12560 BENICASIM

EL JOC DELS POLÍTICS: AL REVÉS T'HO DIC

Un joc molt divertit en el que hi ha que fer sempre el contrari del que es diga.

EDAT: a partir de 18 anys.

TEMPS APROXIMAT: una legislatura.

JUGADORS: 3 o més.

MATERIAL: un programa polític (imprescindible escriure'l en paper mullat).

1. Un jugador fa d'alcalde (conductor del joc) i la resta es posa en filera mirant-lo.
2. El conductor dóna una ordre en veu alta, per exemple "pacteu", i tots els jugadors hauran de fer exactament el contrari, és a dir, bombardejar l'oposició ràpidament.
3. El jugador que s'equivoca i no realitza l'acció contrària a la dita queda eliminat de la "partida".
4. El conductor va complicant les ordres i especificant amb quina part del cos haurà de fer-se, dient, per exemple, "endavant el peu dret" o "a baix l'esquerra" amb la finalitat de desconcertar els jugadors. Si ho desitja, pot fer ell mateix accions equivocades per a crear major confusió.

Construeix la teua pàgina web (I)

Si t'agrada el món d'internet i ets un/a usuari/a habitual dels xats, del correu electrònic o simplement et dediques a visitar llocs interessants, és molt possible que t'interesse saber com funciona i com es fa un pàgina web.

La construcció de portals amb decenes de serveis i funcions diverses com Terra, Navegalia, Wanadoo,...etc no està a l'abast d'uns/es principiants/es com podem ser nosaltres però, una pàgina web personal, de la teua penya de festes,

associació o simplement d'un tema que t'agrade amb imatges, fotos, informació i enllaços a altres pàgines sí, això sí.

Per a fer una web s'utilitza el codi HTML, un llenguatge de programació molt senzill que consisteix a escriure etiquetes, paraules clau en anglès entre els símbols de major i menor (< >, </>), segons el format o característica que es desitja en la pàgina. Normalment aquestes etiquetes van en parella i marcaran l'inici i el final de la seua funció. Per exemple, totes les pàgines

**MODA INFANTIL Y JUVENIL
MODA SEÑORA Y CABALLERO**

**Avenida Castellón, 30 - Teléf. 964 301 926
12560 BENICASIM (Castellón)**

web que construirem començaran amb l'etiqueta `<HTML>` i acabaran amb `</HTML>` (Podem escriure tan en majúscules com en minúscules).

Abans de passar a esmentar les etiquetes més bàsiques necessitem un programa on treballar amb el codi HTML. Hi han programes específics per a la construcció de pàgines web però, nosaltres treballarem amb un accessori del windows,

el bloc de notes. Obrirem un arxiu nou en el bloc de notes i l'utilitzarem com a editor de text, ací escriurem el codi html i els textos que apareguen en la nostra web com si fora un simple arxiu de text; comptel

ahora de guardarlo, li posarem un nom seguit de ".html" i canviarem l'opció "Document de text" per "Tots els arxius". El mateix ordinador li assignarà la categoria d'arxiu html amb un icon diferent als de text. Quan voldrem veure les evolucions de la pàgina picarem damunt d'aquest icon; si no estàs connectat a internet però, tens instal·lat el Netscape o l'Explorer podràs veure-ho igual, de fet, mentre construïm la pàgina en el bloc de notes no necessitem cap connexió a la xarxa.

La nostra web podrà contenir enllaços a altres webs o enllaços locals que ens portaran a altres pàgines dins de la mateixa web, cadascuna de les pàgines locals serà un arxiu diferent. En aquest primer contacte amb el codi html parlarem del que podria ser la pàgina de benvinguda a la nostra web, és a dir una pàgina local; en la pròxima revista Camí Nou introduïrem noves etiquetes. Comencem!!

Totes les pàgines comencen amb l'etiqueta `<HTML>` i consten d'una

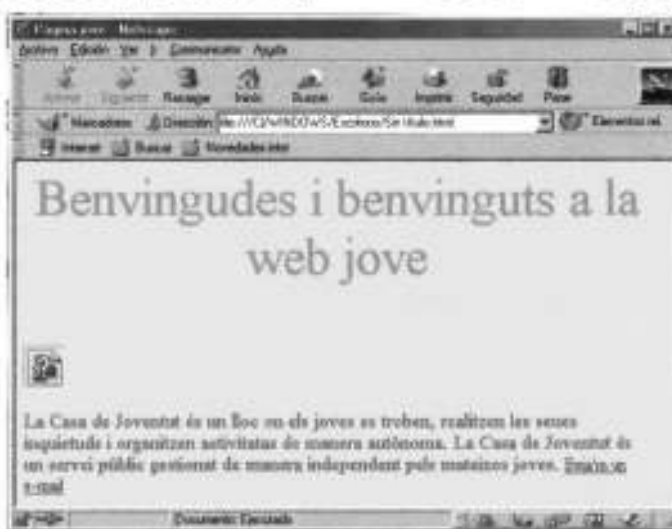
capçalera, `<HEAD></HEAD>`, i d'un cos, `<BODY></BODY>`. Dins de la capçalera només escriurem una altra etiqueta `<TITLE></TITLE>` i entre elles el títol de la pàgina que volem que aparega dalt de tot (damunt de la barra d'eines). El començament del contingut o cos de la pàgina el marca l'etiqueta `<BODY>`, a la qual podem afegir-li uns quants atributs

`<BODY BGCOLOR=green TEXT=red LINK=yellow VLINK=white>`, color del fons, del text, dels enllaços i dels enllaços visitats respectivament. Si en lloc d'un color homogeni de fons volem una imatge o un fons sofisticat, en lloc de `bgcolor=color`, escriurem `background=fitxer` (per ser una imatge durà l'extensió ".gif", ".jpg" o ".png" mai ".bmp").

Per a escriure un paràgraf de text utilitzarem l'etiqueta `<P></P>`. Aquesta etiqueta també pot dur atributs, `<P ALIGN=center>exemple</P>`, per a determinar l'aliniament de text (right, left, center o justify). Per a canviar la grandària i el color del text en un punt o paràgraf determinat podem utilitzar l'etiqueta `<FONT>` de manera que `<FONT SIZE="4" COLOR=blue>exemple</FONT>`

transformarà la paraula "exemple" de grandària i a color blau. Nota: Per a accentuar de manera estàndard hem d'utilitzar seqüències d'escapament. Exemples: á = ´ ; à = à ; ü = ü. Si el navegador es modern eixirà accentuat sense aquestes seqüències.

Les imatges i els anomenats gifs animats (imatges en moviment) li poden donar un toc personal i dinàmic a la pàgina. Aquestes imatges les podrem obtenir per l'escàner o copiant-les d'altres pàgines

(igual que els fons). Per introduir-ne una, només hem d'escriure `<IMG SRC=nom_imatge.gif>` (recorda: .gif, .jpg o .png), tenint en compte que si la imatge no està guardada en la mateixa carpeta o directori que l'arxiu html del bloc de notes, haurem d'especificar la ruta; per exemple `<img src=carpeta1/nom_imatges.gif>`.

Finalment, per a aquesta primera entrega del Camí Nou en quant a la construcció de pàgines web, introduïrem el primer enllaç però, no anirà a una altra pàgina, sinó que serà una manera directa per a que el visitant de la nostra pàgina ens envie un e-mail. Si escrivim `<A HREF="mailto:adreça@correu.es">` el meu correu `</A>`, apareixerà en la pàgina el meu correu i picant damunt es podrà enviar l'e-mail.

Com a recolzament de tota aquesta teoria escriurem a continuació els passos i el codi per a fer una pàgina molt simple

on guardarem les imatges i fons que apareixeran en la pàgina.

2) Obrim un arxiu en el bloc de notes on escriurem el següent codi:

```
<HTML>
<HEAD>
<TITLE>Pàgina jove</TITLE>
</HEAD>
<BODY BGCOLOR=YELLOW>
<P ALIGN=CENTER><FONT SIZE="12"
COLOR=RED>
Benvingudes i benvinguts a la web
jove</FONT></P>
<P ALIGN=LEFT><IMG
SRC=imatges/foto1.jpg></P>
<FONT SIZE="4" ALIGN=JUSTIFY
COLOR=GREEN>
La Casa de Joventut és un lloc on els
joves es troben, realitzen les seues inquietuds i
organitzen activitats de manera
autònoma. La Casa de Joventut
és un servei públic
gestionat de manera independent pels mateixos
joves.
</FONT>
```

```
<A HREF="mailto:
adreça@correu.es">Envia'm un e-
mail</A>
</BODY>
</HTML>
```

Guardarem aquest arxiu com hem dit abans, amb el nom "mostra.html" i en la carpeta "web". Per obrir la pàgina només haurem de picar damunt de l'icona de l'arxiu "mostra.html".

Personalitza't la web al teu gust, canviant els colors i introduint més imatges per tal de familiaritzar-te amb el codi

HTML. Si tens algun dubte pots enviar-nos un e-mail a "quelcom@independiente.net", en la propera revista introduïrem més etiquetes, instruccions, consell i trucs per a maquejar un poc més la teua pàgina.

utilitzant les etiquetes que hem vist:

1) Per tal de tindre localitzats tots els arxius crearem una carpeta i l'anomenarem "web", dins d'aquesta guardarem l'arxiu.html del bloc de notes i crearem dues carpetes més, una l'anomenarem "imatges" i l'altra "fons"

XAVI ROVIRA

Amb l'endoll a la mà

El passat diumenge 22 d'abril fou el dia de la Terra. És curiós que a ningú se li acudira posar-se de dòl:

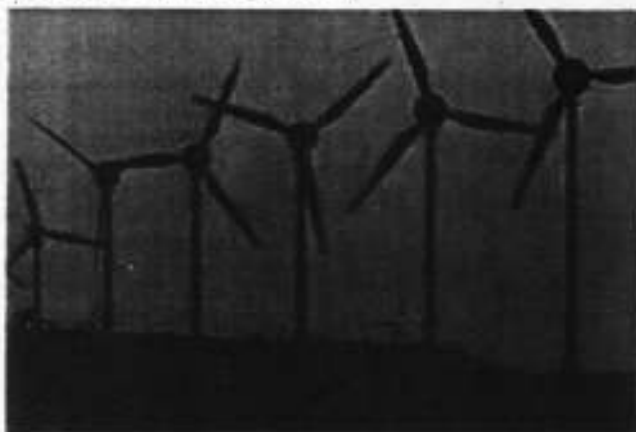
El 26 d'abril es van complir 15 anys de l'accident de Txernòbil, el major desastre nuclear amb fins pacífics; segons un estudi de la Universitat de Yale (EE.UU.) el cost ambiental d'una persona d'estatus mitjà equival a un terç dels diners guanyats per eixa persona en tota la seva vida. Mentre que un occidental li costa al planeta 15 milions de pessetes, l'habitant d'un país subdesenvolupat no causa ni 400.000 pessetes de desgast planetari. Aquesta curiosa diferència té una explicació prou més fàcil de dir que de corregir: el mal ús de l'energia.

Quin efecte real té la nostra existència sobre el planeta? Què farem quan s'acaben els combustibles fòssils? Aquesta i altres qüestions són les que venen plantejant-se els científics i experts en Medi Ambient des de fa no pocs anys. L'alternativa de la sostenibilitat i de l'estalvi d'energia ha sigut, és i serà l'única viable quan el panorama actual en el que a energies respecta gire cent-vuitanta graus.

Una de les alternatives més desconeguda per la gent de peu pla i que té per tant menys adeptes és la **Biomassa**. La Biomassa consisteix en aprofitar l'energia que continuament és dissipada en processos naturals, com són la putrefacció o la combustió, o bé la reutilització de les matèries primes que la naturalesa produeix com a deixalles. A Galícia existeix la primera planta de Biomassa de tota Espanya. El seu cost de construcció i posada en marxa ha sigut d'uns 700 milions de pessetes i es calcula que en 7 o 8 anys la inversió estarà amortitzada i recuperada completament. Es tracta d'una instal·lació similar a una refinera de petroli, però amb algunes peculiaritats que la fan infinitament avantatjada. L'entrada de material vegetal (rostolls de poda, arbres morts dels boscos dels voltants...) es porta a terme al primer estadi: l'incineradora. Aquí s'obté el gros de l'energia produïda. Els desperdits principals són monoxíde de carboni i vapor d'aigua (aquest segon es expulsat a l'atmosfera en estat gasós) i cendres,

que són estabilitzades junt al CO després de ser recirculades en l'incineració fins a convertir-se en vora l'1% de restes inutilitzables, i més tard emprades com adobs agrícoles gràcies a la seva rica composició en minerals. Els avantatges són nombrosos: en primer lloc la quasi nul·la contaminació que produeix; és econòmica de mantenir i s'eviten incendis amb la neteja de boscos. Els inconvenients són només dos, però pel moment són selectius a l'hora d'emprar-la: la rentabilitat, ja que la biomassa està dispersa i es necessita prou infraestructura i organització per a posar d'acord a tots els agricultors. L'abastiment és un altre gran inconvenient: les plantes útils són petites i per tant difícils de gestionar.

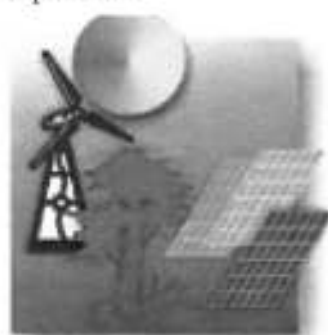
Des de l'Escola d'Enginyers Agrònoms de Madrid hi ha propostes interessants sobre aquest últim aspecte: els cultius energètics. El cultiu d'espècies específiques de gran poder calorífic solucionaria el problema de la dispersió de la biomassa. L'espècie més investigada és el card (emprat per a la producció de carxofa). El seu poder calorífic és de 4000 kcal per kg de matèria seca. S'estima que 2,5 kg de card produeixen la mateixa energia que 1 kg de petroli.

L'energia eòlica és una alternativa gualment factible. Consisteix en una torre amb tres aspes (molins) i una bobina que amb el vent transforma l'energia cinètica en elèctrica. La potència instal·lada a començaments de l'any 2000

al país era d'uns 2500 MW. A Galícia és on es troba la major part de l'energia eòlica del país: un terç del total. Actualment, encara que parega mentida, som el 2n país d'Europa en producció d'aquesta energia. Només té dos inconvenients, que no són ni molt menys supressius a l'hora d'instal·lar parcs eòlics: l'impacte visual (d'ahí la precaució que s'ha de tenir quan es projecten a localitats rurals) i ornitològic (és perillós per a certes espècies que volen baix).

Aquesta energia suposa un 0.2% del consum total. La seva projecció és relativament econòmica: un molí es pot instal·lar a partir d'un milió i mig de pessetes, i l'ajuntament del terme on s'instal·la rep anualment unes rendes prou elevades. La mecànica és senzilla i es gestiona tot des d'ordinadors. Té un sistema de seguretat que paralitza el motor quan el vent supera els 100 km/h, i produeix energia a velocitats baixes. A Espanya actualment està prevista una inversió de 500 milions de pessetes equivalent a la instal·lació de 1400 MW addicionals. La rentabilitat s'explica a partir d'un projecte elèctric amb viabilitat específica.

Pel que respecta a l'aigua, som el primer país en quantitat de pantans per habitant, i el tercer en número de pantans. Extraure energia a partir de la força de l'aigua no és res nou, ja que Iberdrola desenvolupa

aquesta energia renovable des de els seus inicis. Consisteix en unes turbines posades en moviment per mitjà de l'aigua que caiguda des d'una altura considerable aconsegueix un cert potencial aprofitable. El seu funcionament mecànic és comparable a la senzillesa de la dinamo de bicicleta. Un dels principals inconvenients és l'impacte mediambiental. La negativa que mostra la població implicada cada volta que es projecta una nova instal·lació ha provocat que des de fa prou anys no es donen noves concessions. Es tendeix a instal·lacions cada volta més menudes,

amb infraestructures barates i impactes en ocasions suavitzats amb decoració artística, com és el cas de la central de Reso, Ourense.

La que ens queda, la **solar**, és una de les energies més investigades i amb més bons resultats. El problema principal és l'encariment de la instal·lació, encara que a llarg termini resulta idònia en tots els sentits. El mecanisme consisteix en una cèl·lula solar encapsulada per cristall que s'encarrega de captar els rajos del sol (es calcula la captació en un 40% de la radiació total rebuda); amb la connexió d'un transformador obtenim energia elèctrica. Les cèl·lules primitives han sigut substituïdes per unes altres amb més rendiment, obtenint així l'actual protagonista, l'energia solar fotovoltaica. Hi ha instal·lats a Espanya 9 MW, amb la previsió de 140 MW per al 2010. L'energia fabricada a Espanya per aquest sistema suposa el 3% de l'energia solar mundial. El 80% de la fabricada ací és exportada a Alemanya.

Es tracta d'una energia amb molt de potencial: és l'única aprofitable dins de les ciutats. Amb l'evolució de la fotovoltaica qualsevol ciutadà pot convertir-se en productor. En el que respecta a materials, l'inconvenient principal és l'alt preu del silici, només utilitzat en microelectrònica (quina gràcia, ja que és l'element més abundant del planeta per damunt del carboni). Actualment ja hi ha gent que ha invertit en instal·lacions particulars, i després, amb un contracte amb les multinacionals suministradores, s'han convertit en productors d'energia que és vessada a la xarxa principal. D'aquesta manera l'empresa els paga anualment per aquesta energia. Les companyies, com és comprensible no faciliten les connexions i ara hi ha més d'una dotzena de casos a jutjats.

El 40% del total de l'energia familiar consumida pertany a calefacció i un altre 40% al vehicle de la casa. Hi ha que anar plantejant-se com fer que aquestos percentatges baixen, ja que es troben en situacions exageradíssimes.

Si es manté la demanda energètica actual es calcula que en el 2010 estarem utilitzant un 25% més de combustibles fòssils que al acabar el segle.

VÍCTOR ESCOBAR REGULA

El racó musical

Webs

www.beatles.com Pàgina dedicada al darrer gran èxit de la banda de Liverpool. Podràs escoltar cançons, veure vídeos i gaudir dels seus jocs.

www.festimad.es Dins d'un mes, músics de tot el món actuaran a Madrid. Si encara no has pres cap decisió, entra i informa't.

Per escoltar

Mezzanine, Massive Attack (1998)

Ultim disc d'aquest trio anglès que va actuar a Benicàssim fa 2 anys. Estil inquietant i música fosca per als moments més depressius.

Imagine, John Lennon (1988)

Aquest LP recull la banda sonora original de la pel·lícula sobre la vida del ex-beatle. *Help*, *Woman* o *Imagine* són alguns de les cançons que hi trobareu.

Discovery, Daft punk (2001)

Duo techno francès que revoluciona l'escena musical cada vegada que trau un disc. Aquest cop, el seu gran single és *One more time*.

ATENCIÓ! Està previst que durant aquest mes de maig es duiguin a terme els concerts del Casal. Encara que la dada no està confirmada, hi actuaran 3 grups, entre ells *Second Hand Store*.

Grups que es fan i es desfan

Fa uns dies vaig veure a la televisió la presentació del disc de l'Emma Bunton, àlies *Baby Spice*, i vos he de dir que el poc que vaig poder escoltar, em va semblar horrorós; més del mateix. Però a lo millor ella no té la culpa. Segurament haurà seguit els consells de la seua discogràfica i, a més, si no m'equivoque ella no és la primera *spice girl* en traure un disc. Jo, del que estic farta és de tot aquest marketing que envolta als grups musicals, sobretot des dels anys 80. Una casa discogràfica poderosa estudia els gustos dels consumidors i el·labora un esquema del que pot ser el grup perfecte. Aleshores comença el *casting*. N'hi ha que trobar entre 4 i 5 xics o xiques que sàpiguen cantar relativament bé, encara que no és el requisit més essencial, que ballen i que tinguen bona presència. Contracten a uns quants músics bons i a un compositor, i el grup ja està fet. Si les estadístiques no s'enganyen, tots guanyaran molts diners.

Després del segon disc, s'anunciarà la dissolució del grup, i totes i tots els fans del món ploraran i no podran creure que el seu grup favorit ja no vagi a actuar més. Però tranquils: cadascun dels components del grup vol iniciar la seua carrera en solitari. I quan tots ho hagin fet, es tornarà a anunciar que el grup pensa tornar al panorama musical amb un nou disc que els fans no tardaran en comprar.

L'actualitat musical al món està plena de grups i cantants com aquestos que, a més a més, han baixat la qualitat perquè tots fan el mateix tipus de música. Nosaltres, com a consumidors, hem d'obrir-nos més i recolzar qualsevol tipus de ritmes i sons de tots els continents.

Eminem i els Grammy

Comprenc que a tot el món no li agradi Eminem i que no estiguen d'acord amb els 4 premis Grammy que es va emportar a casa fa més d'un mes. El que no comprenc és tot el rebombori que es va muntar amb motiu de la seua actuació amb Elton John, manifestacions incloses. En un món de violència i marginació com el nostre, Eminem no fa més que retratar la societat d'una manera un tant especial, tal com ell la veu.

Si no vos agrada la seua música, no compreu el seu disc; però... visca la llibertat d'expressió!

LETICIA (ASAN)

PUBLICITAT!!!

Avui en dia és realment important tindre una bona base publicitària per a triomfar en el mercat, ja es tracte d'una empresa menuda o una gran. Fer publicitat no està només limitat a rodar un spot graciós o una cunya de ràdio amb una cançó que s'apega; va molt més enllà. Les agències de publicitat estan formades per múltiples departaments, els quals es dediquen a les tasques més diverses; des d'estudiar la forma del recipient que contindrà el producte del seu client, fins a investigar les aficcions que solen tindre el tipus de públic al que aniran dirigides les seues campanyes; en quina revista o canal ha de posar els seus anuncis, o inclús les hores o les pàgines més adequades.

Fer un spot no és una tasca tan simple com pareix; en primer lloc hi ha que tindre en compte que si el nostre spot té èxit, si és apegalós i la gent es queda amb ell, tindrem molt de territori guanyat. Qui no recorda alguna vegada el "a mí me daban dos", o inclús riem quan el nostre amic Edu parla per telèfon. Segons el públic al que ens vulguem dirigir haurem de donar un to o un altre al nostre missatge, i afegir-li una música adequada, aconseguint que el nostre futur client es quede amb la imatge de marca que

li volem donar i, no ens oblide quan tinga que elegir entre alguns productes pareguts; nosaltres hem d'aconseguir que el nostre siga diferent als demés, al menys en aparença.

Ja ho diuen els experts, "si no surts en televisió, pareix que no existeixes". No hi ha res més cert que això, i sinó que li ho pregunten a Anesvad, una ONG que fa sols 10 anys era una de les més grans, però fins que no va començar a promocionar-se per

televisió ningú sabia de la seua existència. Està clar, la publicitat és una eina important per a qualsevol empresa o anunciant que vulga vendre els seus productes o servicis; cal fer-ho tot estratègicament, des de pintar el nostre envàs de roig en lloc de verd, fins a traure en les fotos per als anuncis de

premsa a Cindy Crawford en lloc de Claudia Shiffer: les agències no fan les coses per casualitat, ho planegen tot perfectament, inclús poden saber quina reacció tindrà el públic que ho veja.

Pensem que la publicitat fa que canviem els nostres punts de vista sobre algunes coses, però en realitat el que la publicitat fa és reflectir en les campanyes just el que el públic vol veure, i per això té tant d'èxit.

PAULA MATEOS I EIXAU

CENTRO OPTICO

C/ Sto. Tomás 77
T: 964-30 40 09
BENICASSIM
C. P. 12560
CASTELLÓN

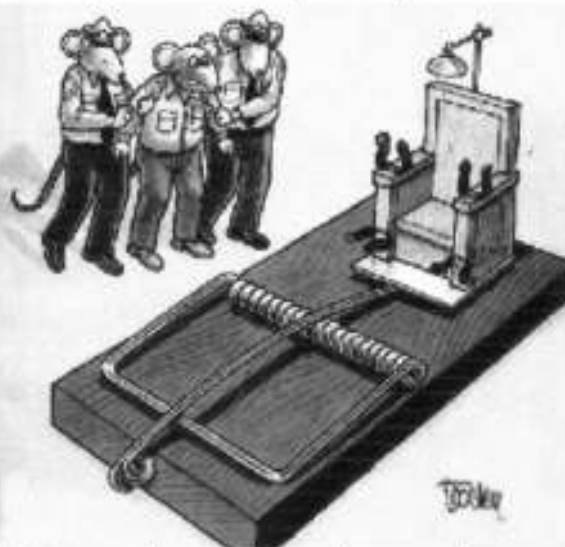
Camí a la vida, camí a la llibertat

Dimarts, 31 d'octubre de 1995. Es troben els cossos inerts de la Sherrie McCoy, cosida a punyalades, i el seu company, Douglas Lawson, crivellat a tirs, dins de la casa en la que vivien. L'investigació comença, i l'única persona sospitosa que troba la policia és José Joaquín Martínez, un espanyol resident a Florida, EEUU.

La seva detenció es produeix el 28 de gener de 1996. Aquell dia havia anat a casa de la seva ex-dona, Sloane Martínez, a veure les seves filles. El que ell no sabia era que la policia li estava gravant en vídeo. Aquest vídeo, al qual es reproduïx la conversació que va mantenir amb la seva ex mentre les filles jugaven, es va mostrar al jurat com un prova per part de l'acusació perquè "conté" expressions autoincriminatòries per part de J.J. Martínez. I ací es produeixen tres situacions:

- 1.- El que va dir el Martínez. Això només ho sap ell i la seva ex-dona.
- 2.- El que va sentir l'inspector pels auriculars. Podem dir que pràcticament res, perquè les filles feien molt de soroll.
- 3.- El que va sentir el jurat. Aquest va veure el vídeo i el va sentir, però, al mateix temps que llegien una transcripció feta per l'inspector, la Sloane Martínez i una secretària. Heu de saber que la paraula "inaudible" surt com unes 400 vegades i que la resta del text és del que ells recorden.

Ací es va cometre una errada perquè la prova era el vídeo, i tanmateix, la transcripció va ser mostrada al jurat, el qual havia de decidir si aquesta era fidel a les imatges. A més, les expressions a les quals José Joaquín reconeix que va cometre els assassinats no es senten al vídeo, però si es podien llegir a la transcripció. Un poc sospitos, no? El problema és que el procés

nord-americà es basa en la presumpció de bona fe, per la qual es suposa que l'inspector i la Sra. Martínez diran la veritat, mentre que el nostre sistema processal té com a màxima la presumpció d'innocència, la qual vol dir que tota persona serà considerada com a innocent mentre no es demostrï el contrari.

Aquest només és un exemple de l'incompetència de les proves que es van presentar durant el judici. El

fiscal, amb les seves suposicions va donar tres hores del possible crim: el divendres 27 d'octubre, entre les 17 i les 18; el mateix dia entre les 19 i les 20; i qualsevol moment entre el dissabte i el dimarts. Açò va obligar a José Joaquín a presentar tres coartades, el qual pot anar contra la presumpció d'innocència.

Però no vos penseu que tot queda ací. Laura Babcock, en aquell temps parella de Martínez, i la seva amiga Eden Dominick van canviar de parèixer durant el judici. Pot ser perquè la Laura s'assabenta de que Martínez encara es veia amb la seva ex-dona? El cas és que primer formaven part de la defensa, i tres mesos després parlen amb el fiscal i es converteixen en testimonis de l'acusació. Declaren que el Martínez va aparèixer el divendres a casa de l'Eden, amb els

nusos ferits, el llavi inflat i un maletí. Després, l'home de l'Eden va portar a José Joaquín a sa casa i la Laura declarà que quan varen obrir la maleta, dins hi havia una bossa amb marihuana.

L'acusació també va presentar testimonis de persones que havien estat a la presó amb Martínez mentre es decidia la data del judici. Però sabeu que per aquests testimonis els presoners poden obtenir petites recompenses com reduccions de les condemnes? Interessant...

José Joaquín Martínez va ser condemnat a la pena capital, encara que no hi havia cap prova directa que l'inculpés: no es van trobar les armes i cap persona el va veure entrar o sortir de la casa del Douglas i la Sherrie. Però totes les proves que vos he enunciat, juntes, van resultar suficientment convincentes per al jurat.

Ara, després de més de 3 anys al corredor de la mort, el judici ha estat declarat nul i mentrestant, Martínez intenta aconseguir tots els milions que li fan falta per a pagar les costes dels seus advocats. Els seus pares han dut a terme una creuada per tota Espanya explicant la situació del seu fill per tal de recaptar els fons possibles, conjuntament amb organitzacions contra la pena de mort. Jo mateixa vaig tenir l'oportunitat d'assistir a una conferència, l'any passat, en la qual els pares de José Joaquín ens contaven com funciona el sistema judicial americà, tot ple d'irregularitats i injustícies, i que durant el temps que el seu fill havia estat al corredor de la mort d'una presó de Florida, havien

tingut unes despeses de més de 30 milions de pessetes. L'impacte de veure aquells pares, plorant davant de nosaltres, lluitant per la vida del seu fill, no crec que l'oblidi mai.

L'any 1998, Estats Units era el tercer país amb més execucions (68), després de la Xina (1067) i el Congo (100). Moltes de les sentències que s'han signat als darrers anys han estat fetes a càrrec de l'actual president, George W. Bush. Però Estats Units no és l'únic país, com ja hem vist, al qual la pena capital està en vigor. Actualment hi ha 90 països amb constitucions que contemplen l'execució com a pena, des d'Afganistan a Zimbabwe, passant pel Japó, Rwanda o Benín.

Penso que les meves paraules són insuficients per definir la repugnància que em produeix la pena màxima, i per això vull incloure la definició sobre aquest fenomen del gran filòsof Albert Camus:

"Una ejecución no es simplemente la muerte. Es tan diferente de la privación de la vida como un campo de concentración lo es de una prisión. Convierte a la muerte en una ley, en una una premeditación pública conocida para la futura

víctima, en una organización que es en sí misma una fuente de sufrimientos morales más terribles que la muerte. La pena capital es la forma más premeditada de asesinato, con la que ningún acto criminal se puede comparar, por muy calculado que éste sea. Para que existiera un equivalente, la pena de muerte debería castigar a un criminal que hubiera avisado a su víctima de la fecha en la que le provocaría una muerte horrible y que, desde ese momento, la hubiera mantenido confinada durante meses a su merced. Un monstruo así no se encuentra en la vida real."

José Joaquín només és un cas més d'entre molts a tot el món. Ell sempre ha defensat la seva innocència. El 19 de desembre de 1999, quan encara estava al corredor de la mort, el diari EL MUNDO va publicar una entrevista amb el condemnat en la qual se li preguntava que passaria si li toqués morir. La seva resposta va ser que ell no pensava en això, que ell no volia morir perquè abans encara tenia que abraçar a les seves filles i donar les gràcies al seus pares per tot.

Per a més informació:

Amnistia Internacional, www.a-i.es
Asamblea de Cooperació per la Pau, www.acpp.com

LETICIA CASAN

T'IMAGINE

T'imagino al costat meu,
mirant-me amb ulls de xiquet
i parlant-me amb veu melosa

T'imagino morena,
amb els teus llavis carnosos,
explorant la meua pell.

T'imagino en algun lloc,
tu i jo sols,
sentit el teu cos molt a dins meu.

M'imagino despertar-me dins de tu,
amb el meu cap reposat en la vall carnososa
On emergeixen els teus dos pits.

M'imagino, sols m'imagino.
No hi ha llavis, ni hi ha algun lloc.
Ni hi ha vall carnososa ni dos pits.

SOLAMENT T'IMAGINE.

EDUARD SOLIVA

LLETRES DESFETES

Sempre escrivint històries que ningú creu, amb fins tan esperats com principis sense sentit. De vegades em pregunto perquè seguisc considerant-me un escriptor si només aconsegueix reunir paraules al voltant d'una burda idea. No sé per a que m'esforce si després ningú llig els meus relats, si ningú compra els meus llibres. Fa tants anys que vaig deixar de ser jove i des d'aleshores, o tal vegada des d'abans, no senc el fluir d'una idea per la meua ment.

I ací estic, un altre dia més i un altre dia menys, assegut a la meua taula, a fosques en l'habitació, només he anat, tot just il·luminat pel reflex de l'ordinador que pareix que em somriu, tal volta siga per això que m'he pres... Reflexions que no porten a cap lloc ofeguen el meu subconscient. Recorde que farà ara un mes em vaig dir "aquesta vegada sí, aquesta serà la història que em farà renàixer de les cendres". Llàstima que anave ebri i em vaig dormir. He decidit obrir un poc la vidriera, a vore si els primers rajos del sol m'alegren el matí.

Duc una hora mirant pel cristall, sembla que la vida no canvia molt observant-la des d'un quart pis. Els cotxes, la gent, l'enrenou d'una gran ciutat m'aturmenta, ja sé perquè tenie les vidrieres tancades. Més gent, més cotxes, més vides i més històries que no són les meues històries. Més gent, més cotxes, més vides, més històries, més sentiments i menys temps; una finestra oberta i un salt, un final tan esperat com un principi sense sentit.

El micidí

R. BERNAL

ENSORDECEDOR

La mortandad de una aguja
recorre el agujero de las tardes,
y llena de silencio impenetrable
los pequeños frascos de las fechas.

Una veleta mueve el cielo,
y se escucha un sordido silbido
de recuerdos incandescentes,
como en un segundo mil notas.

El vendaval de la memoria
recorre como una sierpe
los tabloncillos de anuncios,
y señala con su manecilla hipnótica,
el silencioso recuerdo hermético
guardado en cada titere,
en el escenario de nuestro teatro.

Luz insomne de sombras perdidas,
sátira de algo mejor.

Olor a vela muerta sempiterna,
con las huellas de los periódicos,
deslizándose en el asfalto,
con sus voces dilapidadas en papel,
escenas reclamadas de lo venidero.

Tragicomedia de fechas desordenadas,
ilusiones exasperadas, arpegios eólicos.
Éter de piedra y silencio.

Palabras susceptibles de deseo.
Deseo de no tener deseos.
Hastiado de tanto hastio.
Errático el que encuentra.

La mortandad de una aguja
recorre el agujero de las tardes,
y llena de silencio impenetrable,
con su ávido espectro,
la afonía de una memoria traspapelada.

DAN ALCAIDE

peluqueria unisex

ANALISIS DEL CABELLO
TRATAMIENTOS CAPILARES
DISTRIBUIDOR DE PRODUCTOS
KERASTASSE
REVLON
L'OREAL
RESAL

Pida hora. ☎ 964 30 05 80
les oliveres, 19, bajo
12 560 benicàssim

QUÈ LLEGIR?

Los países nocturnos, Carlos Marzal (1996). Tusquets Editores.

Un mapa del dolor, de la memòria i dels somnis. Paraules hermètiques que oculten tot el que saben, però il·luminen obscurs i oblidats racons del desig. Poesia.

Cròniques de la veritat oculta, Pere Calders (1955). Edicions 62.

Recull de contes. Una barreja d'imaginació desbordant i de poesia fins arribar a unes mostres d'enginy, torbadores i divertides alhora.

1984, George Orwell (1949).

Suposada societat a l'any 1984 que fa un crític anàlisi de la cobdícia del poder, del totalitarisme i un incisiu examen de l'existència humana, la realitat i la nostra visió antropomòrfica dels objectes.

QUÈ ESCOLTAR?

Paranoid, Black Sabbath (1970).

Segona obra d'aquest grup sinistre i envoltat de llegenda. Distorsió potent, a vegades ingenua, adelantada a la seua època. Un dels creadors del so *heavy*.

Are you experienced, Jimi Hendrix (1967). Polydor.

Sentiment, virtuosisme, *wah-wah* i revolució del so de la guitarra. Primer àlbum d'aquest bruixot de l'electricitat amb les seues cançons més apassionants.

Superunknown, Soundgarden (1994). A&M records.

Àlbum replet de referències al blues, als Beatles, a la psicodèlia, a Jimi Hendrix i a Led Zeppelin. No hi ha etiqueta per a encasellar aquest grup en una música concreta.

Awake, Dream Theater (1994). Atlantic.

Cançons potents i pesades estranyament barrejades amb d'altres de lentes. Rock progressiu actualitzat.

QUÈ VEURE?

American history X

Director: Tony Kaye. (1998)

Intèrprets: Edward Norton, Edward Furlong, Fairuza Balk, Stacy Keach.

Crítica al nazisme a través dels ulls d'un jove ex-nazi que, després de passar per la presó, vol "salvar" al seu germà d'aquesta ideologia totalitarista.

La naranja mecánica

Director: Stanley Kubrick. (1971)

Intèrprets: Malcolm McDowell, Patrick Magee, Adrienne Corri, Miriam Karlin.

Pel·lícula amb taques surrealistes i complexa de comprendre en la que el seu protagonista és amant de l'ultraviolència, l'ultraodi i Beethoven.

Abre los ojos

Director: Alejandro Amenábar. (1997)

Intèrprets: Eduardo Noriega, Penélope Cruz, Chete Lera, Fele Martínez, Najwa Nimri.

Tot és el que pareix, però no pareix. Pel·lícula que t'atraparà fins al final.

DAN ALCAIDE

